

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/95/2019
Identifikačné číslo spisu:	1513230530
Dátum vydania rozhodnutia:	16.12.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Machyniak
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:1513230530.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu J. I., nar. XX.XX.XXXX, bývajúceho v U. Z. B., Z. X, zastúpeného JUDr. Soňou Markovičovou Kissovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Nám. SNP č. 13, proti žalovanej ČSOB Leasing, a.s. Bratislava, so sídlom v Bratislave, Žižkova 11, IČO: 35 704 713, zastúpenej JUDr. Jozefom Mészárosom, advokát s.r.o., so sídlom v Bratislave, Jesenského 2, IČO: 50 657 861, o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy, vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 49C/207/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 15. novembra 2018 sp. zn. 9Co/106/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava V (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 12. októbra 2016 č. k. 49C 207/2013-219 žalobu, ktorou sa žalobca domáhal neplatnosti kúpnej zmluvy uzavretej medzi ním a žalovanou dňa 3.12.2003, zamietol a priznal žalovanej náhradu trov konania v celom rozsahu. Po právnej stránke aplikoval § 137 písm. c) C. s. p., § 1 ods. 1, 2, § 261 ods. 1, § 267 ods. 1, 2, § 387 ods. 1, 2, § 388 ods. 1, § 391 ods. 1, § 397, § 409 ods. 1, 2, § 446, § 447, § 448 ods. 1 Obchodného zákonníka, § 34, § 37 ods. 1, 2, 3, § 38 ods. 1, 2, § 39, § 40a Občianskeho zákonníka. Vychádzal zo zistení, že označená zmluva bola uzatvorená na základe žiadosti žalobcu o financovanie dopravnej techniky pre podnikateľské subjekty, že jej predmetom bol odpredaj mikrobusu od dodávateľa Štefan Roch-ROŠERO, a že predstavuje splátkový predaj, pri ktorom je kúpa predmetu na základe kúpnej zmluvy s postupným splácaním záväzku. Mal za to, že žalobca preukázal naliehavý právny záujem na požadovanom určení, keďže vyhovením žalobe, prípadne jej zamietnutím, sa vytvorí pevný základ pre právne vzťahy medzi stranami. V súvislosti s uplatnením relatívnej neplatnosti, prihliadol na dôvodne vznesenú námietku premĺčania žalovanou, keď zmluva medzi stranami bola uzavretá 3.12.2003 a žaloba bola podaná na súd prvej inštancie až dňa 3.9.2013. K absolútnej neplatnosti právneho úkonu uviedol, že preskúmaval platnosť zmluvy zo všetkých hľadísk, s ktorými Občiansky zákonník vo všeobecnosti spája ako právny následok neplatnosť právneho úkonu. Zistil, že obaja účastníci kúpnej zmluvy mali spôsobilosť na právne úkony, že pri jej uzatváraní konajúce osoby netrpeli duševnou poruchou, ktorá by niektorú robila na

tento právny úkon neschopnou. Žiadna zo strán sporu netvrdila skutočnosti nasvedčujúce tomu, že zmluva nebola uzatvorená slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne. Obsah ani účel zmluvy neodporoval zákonu, ani ho neobchádzal. Pokiaľ žalobca ako dôvod neplatnosti zmluvy tvrdil, že nezabezpečovala rovnosť a vyváženosť práv a povinností účastníkov zmluvy uviedol, že medzi stranami sporu vznikol záväzkovo obchodný vzťah, keď žalobca i žalovaná uzatvárali zmluvu ako podnikatelia, pričom s prihliadnutím na všetky okolnosti bolo zrejmé, že záväzkový vzťah sa týka ich podnikateľskej činnosti. V konaní žalobca ani netvrdil, že by kúpnu zmluvu uzavrel ako spotrebiteľ. Nie je preto možné na vzniknutý právny vzťah aplikovať ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách a posudzovať rovnováhu, resp. nerovnováhu práv a povinností zmluvných strán. K neplatnosti zmluvy pre jej rozpor s dobrými mravmi uviedol, že o absolútnu neplatnosť z tohto dôvodu by išlo vtedy, ak by žalovaná konala v rozpore so základnými, všeobecne uznávanými, v spoločnosti panujúcimi morálnymi zásadami ohľadne vzťahov a konaní medzi subjektmi. Skutočnosť, že žalovaná nedisponuje písomnou zmluvou o dodávke predmetu zmluvy uzatvorenej medzi žalovanou a dodávateľom, keď preukázala jej faktické uzavretie (zákon pre platnosť zmluvy nevyžaduje písomnú formu), nezakladá konanie žalovanej, ktoré možno hodnotiť ako konanie v rozpore s dobrými mravmi. Následný postup žalovanej po uzavretí zmluvy pri reklamacii väd, neposkytnutia súhlasu k odstúpeniu od zmluvy žalobcovi, neovplyvňujú platnosť samotnej zmluvy. Dospel k záveru, že kúpna zmluva ako dvojstranný právny úkon obsahuje všetky podstatné zákonom požadované náležitosti, bola uzatvorená slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne, s možným predmetom konania účastníkmi zmluvy, ktorí boli spôsobilí na právne úkony. Svojím obsahom neodporuje zákonu, ani ho neobchádza a taktiež sa neprieči dobrým mravom. Nebol teda zistený žiaden dôvod na určenie absolútnej neplatnosti predmetnej zmluvy a preto ju treba považovať za platný právny úkon. Z uvedených dôvodov žalobu ako neopodstatnenú zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 C. s. p. v spojení s § 262 C. s. p.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 15. novembra 2018 sp. zn. 9Co/106/2017 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a rozhodol o nároku žalovanej na náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správne právne závery. Žalobca neprodukoval žiadne také skutočnosti, ktoré by neboli predmetom posúdenia a hodnotenia súdom prvej inštancie a ktoré by mohli zvrátiť výsledky doteraz vykonaného dokazovania a právneho posúdenia. Stotožnil sa v celom rozsahu aj s dôvodmi rozhodnutia prvoinštančného súdu a na tieto v celom rozsahu poukázal. Osobitne reagoval na argumenty žalobcu, týkajúce sa otázky premlčania dovolania sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu. Uviedol, že neobstoí jeho tvrdenie o neuplynutí premlčacej doby z dôvodu zastavenia jej plynutia, vzhľadom na prebiehajúce konanie pred Okresným súdom Spišská Nová Ves vo veci sp. zn. 12Cb/7/2005. V prípade zastavenia plynutia premlčacej doby (spočívania premlčacej doby) ide o situáciu, kedy v dôsledku právne relevantnej prekážky sa plynutie premlčacej doby zastavuje a premlčacia doba neplynie. Po odpadnutí prekážky premlčacia doba plynie ďalej. Účinky zastavenia plynutia premlčacej doby sa týkajú vždy účastníkov prebiehajúceho konania. Zastavenie (spočívanie) premlčacej doby sa na tretie osoby začne vzťahovať až od momentu, keď vstúpia do konania. Keďže voči žalovanej bolo konanie rozšírené až 14. novembra 2008, kedy už uplynula premlčacia doba v trvaní 4 rokov (v zmysle Obchodného zákonníka), ktorá začala plynúť v deň po uzavretí zmluvy (t. j. 4. decembra 2003), súd prvej inštancie správne uzavrel, že námietka premlčania, vznesená žalovanou, bola opodstatnená. Rozsudok súdu prvej inštancie preto ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1, 2, v spojení s § 262 a § 255 ods. 1 C. s. p.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“). Dovolanie uplatnil podľa § 420 písm. f) C. s. p. a pre nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 C. s. p.), pričom prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) C. s. p. V súvislosti s existenciou zmätočnostnej vady namietal arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu. Pokiaľ ide o nesprávne právne posúdenie veci argumentoval nedostatkami v procese obstarávania skutkových podkladov a nesprávneho hodnotenia dôkazov konajúcimi súdmi. Namietal, že medzi žalovanou a dodávateľom nebola účinne uzavretá zmluva o dodávke tovaru, že dodávateľ predmetu zmluvy vykonal na predmete zmluvy nelegálnu prestavbu vozidla, že bez povšimnutia zostal jeho prípis

zo dňa 2.11.2006. Nesúhlasil s tvrdením odvolacieho súdu, že do konania vedeného na Okresnom súde Spišská Nová Ves pod sp. zn. 12Cb/7/2005, bola žalovaná pripustená až dňa 14.11.2008. Navrhol preto, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu žiadala dovolanie žalobcu odmietnuť a priznať jej nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnej výške.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C. s. p.) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C. s. p.), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.), dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

6. V zmysle § 419 C. s. p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 C. s. p.

7. Podľa dovolateľa k porušeniu práva na spravodlivý proces malo dôjsť v dôsledku toho, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a je arbitrárne.

8. V zmysle § 420 písm. f) C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces je treba rozumieť taký nesprávny postup súdu, ktorý sa prejavuje v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, vymykajúcich sa nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca. Podstatou tohto práva je zabezpečiť fyzickým a právnickým osobám možnosť domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty, ktoré im právny poriadok priznáva.

9. Dovolací súd predovšetkým pripomína, že právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva totiž aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Ustanovenie § 387 ods. 2 C. s. p. dáva odvolaciemu súdu možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia, ak výrok odvolaním napadnutého rozhodnutia je vecne správny a ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. V takomto prípade postačí, ak odvolací súd v rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu musí byť preto posudzované v kontexte s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorým vytvára organickú jednotu. Iba výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, resp. ak neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) C. s. p.

10. Dovolací súd po preskúmaní veci nezistil, že by v danej veci išlo o taký extrémny prípad, ktorý by vybočoval z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 v spojení s § 220 ods. 2 C. s. p.

11. Odvolací súd v dôvodoch napadnutého rozsudku uvádza, že považuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny a že sa v celom rozsahu stotožňuje s jeho odôvodnením a preto na jeho dôvody v celom rozsahu odkázal. Súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozsudku uviedol, čoho sa

žalobca domáhal a z akých dôvodov a ako sa vo veci vyjadрила žalovaná. Z dôvodov jeho rozsudku je zrejmé, z ktorých dôkazov vychádzal a ktoré skutočnosti mal preukázané. Jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo spornú kúpnu zmluvu nemohol považovať za právny úkon relatívne neplatný a primerane vysvetlil aj dôvody, pre ktoré dospel k právnomu názoru, že zmluvu nemožno považovať ani za absolútne neplatný právny úkon. Keďže odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, treba jeho dôvody posudzovať v kontexte s dôvodmi uvedenými v tomto rozsudku, s ktorým vytvára organickú jednotu. Pokiaľ sa preto odvolací súd v danom prípade stotožnil s dôvodmi uvedenými v rozsudku súdu prvej inštancie, dal tým zároveň aj odpovede na argumenty uvedené v odvolaní žalobcu. Okrem toho osobitne reagoval na námietky žalobcu, týkajúce sa otázky premlčania dovolania sa relatívnej neplatnosti právneho úkonu. Žalobca preto nedôvodne namietal, že rozsudok odvolacieho súdu je pre nedostatok dôvodov nepreskúmateľný. Podľa dovolacieho súdu, rozsudok odvolacieho súdu vo vyššie uvedenom ponímaní nemožno považovať ani za svojvoľný (arbitrárny), lebo nejde o prípad, kedy by súd vôbec nedal uspokojujúcu odpoveď na argumenty žalobcu. Skutočnosť, že žalobca sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

12. So zreteľom na uvedené dovolací súd uzatvára, že dovolanie žalobcu v časti, ktorou napádal rozsudok odvolacieho súdu podľa § 420 písm. f/ C. s. p. prípustné nie je, preto ho najvyšší súd odmietol podľa § 447 písm. c) C. s. p.

13. Dovolací súd následne pristúpil k preskúmaniu dovolania dovolateľa, pokiaľ uplatnil ako dovolací dôvod nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (§ 432 ods. 1 C. s. p.).

14. Podľa § 432 ods. 1 a ods. 2 C. s. p. dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

15. V zmysle § 421 C. s. p. je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

16. Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať dôvodnosťou dovolania, v ktorom sa namieta nesprávne právne posúdenie veci, musí byť splnená jednak podmienka vymedzenia tohto dovolacieho dôvodu spôsobom uvedeným v § 432 C. s. p., a musia byť splnené aj predpoklady prípustnosti dovolania vyplývajúce z ustanovenia § 421 C. s. p.

17. Právnym posúdením veci treba považovať činnosť súdu spočívajúcu v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio juris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio fakty), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávne právne posúdenie veci nemožno preto vymedziť nesprávnym či nedostatočným zistením skutkového stavu. Ani sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo jednoduché spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci, významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným § 432 ods. 2 C. s. p.

18. Okrem tohto pokiaľ dovolateľ prípustnosť dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., musí jasným a zrozumiteľným spôsobom uviesť právnu otázku, musí uviesť v čom spočíva

nesprávnosť jej riešenia a ako mala byť správne riešená. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli citované zákonné ustanovenie je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od takto „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“ (3 Cdo 56/2018, 3 Cdo 146/2017, 3 Cdo 30/2018, 1 Cdo 78/2017). Dovolací súd sa pri skúmaní, či je dovolanie podľa tohto ustanovenia prípustné, zameriava na zistenie a posúdenie vzťahu medzi dovolateľom označeným existujúcim skorším rozhodnutím dovolacieho súdu (judikátom) a novým prípadom. Dovolateľ musí preto v dovolaní špecifikovať ním tvrdený odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu bližšou konkretizáciou rozhodnutia (rozhodnutí) dovolacieho súdu, ktoré naplnia (naplňajú) pojem ustálená prax dovolacieho súdu (4 Cdo 95/2017, 6 Cdo 27/2017, 6 Cdo 35/2017, 7 Cdo 7/2018, 8 Cdo 50/2017 aj R 83/2018).

19. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku mal dovolateľ na mysli; v opačnom prípade by jeho rozhodnutie mohlo minúť zákonom určený cieľ. V prípade absencie vymedzenia právnej otázky nemôže dovolací súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd; v opačnom prípade by uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v C. s. p. (pozri napr. rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 1 Cdo 98/2017, 3 Cdo 94/2018, 4 Cdo 95/2017, 8 Cdo 100/2019). Treba zdôrazniť, že úlohou dovolacieho súdu nie je vymedziť právnu otázku, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu; zákonodarcu túto povinnosť ukladá dovolateľovi.

20. V preskúmvanej veci dovolateľ v dovolaní síce uviedol, že uplatňuje dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci, avšak v dovolaní neuvádza právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a chýba právna argumentácia spochybňujúca správnosť právneho posúdenia veci, na ktorom odvolací súd založil svoje rozhodnutie. Vychádzajúc z obsahu dovolania žalobca v skutočnosti vyčíta odvolaciemu súdu predovšetkým nepreskúmateľnosť jeho rozhodnutia, arbitrárnosť a nedostatky v procese zisťovania skutkového stavu veci a dokazovania. Dovolací súd poznamenáva, že samotné spochybňovanie vyhodnotenia dôkazov súdom, či sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia, významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 C. s. p. a § 432 ods. 2 C. s. p. Okrem toho žalobca právnu otázku zásadného významu, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, nijako neformuluje. Z hľadiska prípustnosti dovolania namietá síce odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ale žiadne konkrétne rozhodnutie najvyššieho súdu, od ktorého sa mal odvolací súd odkloniť, neuvádza.

21. S poukazom na uvedené dovolací súd uzatvára, že žalobca v dovolaní nevymedzil dovolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci spôsobom uvedeným v § 432 až § 435 C. s. p. Najvyšší súd preto ním podané dovolanie v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. f/ C. s. p. bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

22. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.).

23. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.